(1

STRATONIS
ALIORVMQVE VETERVM POETARVM GRAECORVM
EPIGRAMMATA
NVNC PRIMVM
A
CHRIST. ADOLPHO KLOTZIO
EDITA

BIBLIOTECA NAZIONALE DI NAPOLI

ALTENBVRGI
EX OFFICINA RICHTERIA
CIↃ IↃ CC LXIV

PRAEFATIO.

Etsi complura sunt, quae iam inchoata perficere, et ad exitum, nec eum, nisi fortasse me communis φιλαυτία decipit, infelicem perducere, mirifice gestio, et a quibus, vt fere fit, vbi semel operi manum admouere coepimus, inuitum me auocari fateor: rem tamen iucundam Graecarum litterarum studiosis facere mihi visus sum, si aliquid temporis illis laboribus (si, quae et ipsi nobis imposuimus, et summa cum animi delectatione peragimus, negotia hoc nomine appellare fas est) surripuerim, collocauerimque in

edendis Epigrammatibus Graecis, quae Fortunae hominumque fauor nuperrime nobis obtulit; cum quod nolui amplius viros doctos frustra eorum desiderio aestuare, quod maxime incensum esse arbitror eorum vocibus, qui se a carminum editione virginali quadam verecundia retineri, nescio, an ex animo, dicerent; tum quod etiam hoc modo voluntatem nostram cupiditatemque de litteris bene merendi iis ostendere volui, qui amoenioris argumenti libros, et, nisi ad doctrinam augendam, certe ad animum emendandum poliendumque ingenium facientes, se non ferre posse querantur, *realia*, vt pro elegantia sua loquuntur, postulent, (id est, libellos, in quibus antiquitatis aliquod caput, centum locis auctorum, maiusculis litteris, adscriptis, centumque libris strenue compilatis, explicatur) quaeque magis

ingenii

ingenii et acuminis, quam diligentiae et doctrinae ſpeciem habeant, remoueri cupiant: cui hominum generi me cum hoc, tum vero aliis libris abunde ſatisfacturum eſſe, ſperare audeo. Sed priusquam carmina ipſa exhibeo, non inutile eſſe cenſeo, cum de antiquorum Epigrammatum collectione, quae *Anthologia* dicitur, pauca monere, tum pro me ipſo quaedam dicere. Nam in tanta perfidia hominum et malitia, quam nos toties iam experti ſumus, quamque nullo alio modo, niſi contemtu et perpetuo ſtudio, litterarum decus, quantum in nobis eſt, ſeruandi, punire et vlciſci mihi certum conſtitutumque eſt, non defuturos eſſe, praeuideo, qui ad horum carminum adſpectum ſe contremuiſſe narrent, in editorem illorum inuehantur, et, niſi viris bonis et doctis, qui, quo libidines

contegunt, eorum ſupercilium et frontem bene norunt, plebeculae tamen, mulierculis, aliisque, qui recte iudicare neque poſſint, neque velint, perſuadeant, nefarium hoc eſſe facinus et impium. Horum igitur calumniis vt occurramus, paullo poſt a nobis opera dabitur. Hiſtoriam vero Anthologiae contexere, et copioſe illius fata commemorare, eo minus neceſſarium eſt, quo diligentius in hoc negotio viri docti verſati ſunt, vt, Leo Allatius (*) Fr. Vauaſſor (**) Io. Alb. Fabricius (†). Eman. Martinus (††), Io. Henr. Maius,

(*) in *epiſt. ad Gabr. Naudaeum* inter *F. Liceti Reſponſa de Quaeſitis per epiſtol.* Bonon. 1640. p. 308.

(**) in libro *de Epigrammate, cap. 16. p. 171.*

(†) in *bibl. Graec. L. III.* c. 28. a p. 681.

(††) in *Epiſt. V. L. IV. p.* 184. et *VI. L. V. p.* 216. ed. Amſtel. 1738.

ius (*), Io. Henr. Leichius (**) et Cl. Reiskius (†). Iuuat tantummodo, vt ordine deueniamus ad Stratonem, de quo fortaſſe aliis non obſeruata dicemus, repetere ab iis iam allata.

Primus, qui diſperſa Graecorum Epigrammata, Alcaei, Sapphus, Archilochi, Pamphili, Menecratis, Simonidis, Arati, Poſidippi, Polyſtrati, Polycleti et plurimorum aliorum collegit, fuit *Meleager*, filius Eucratis, natione Syrus. Hic ex ratione Martini a. C. n. CLXXXVI. vixit, ſuamque collectionem, cui titulum *Coronae* impoſuerat, Diocli cuidam inſcripſit. Hunc tempore Caeſaris et Auguſti ſecutus *Philippus* Theſſalonicenſis, eorum, qui poſt

 Melea-

(*) in *Catal. Mſct. biblioth. Vffenbachianae*, p. 573.

(**) in praefat. ad *Carm. Sepulchralia*. Lipſ. 1745.

(†) in praefat. ad *Cephalae Antholog.*

Meleagrum vixerunt, carmina collecta eodem titulo edidit. Iuſtiniani Imperatoris tempore *Agathias*, Myrinaeus patria, cum aliorum poetarum, tum ſuis ipſius carminibus illorum numero aucto: et redactis, cum adhuc illa exhibita eſſent litterarum ordine, vnde ſinguli poetae nominis initium ducerent, iisdem ad certa capita, ita, vt eſſent ἐρωτικὰ, ἀναθηματικὰ, ἐπιλύμβια, ἐπιδεικτικά, *Conſtantinus Cephalas* acceſſit. Denique horum veſtigia preſſit *Maximus Planudes*, monachus Conſtantinopolitanus, anno MCCCLXX. neſcio tamen, an multam gratiam promeritus hoc ſuo labore. Nam et omiſit complura, quae cuculli ſanctitatem non decere fortaſſe exiſtimauit, et tamen, qui erat boni viri ſtupor, quaedam, non honeſtiora relictis, admiſit. His, de quibus iam ſatis ab aliis dictum, addendum

eſt

eſt etiam nomen *Stratonis*, de cuius aetate, patria, reliquisque rebus nihil certi conſtat. Memini equidem Diogenem Laertium L. V. Sect. 58. p. 298. (ed. Amſtel. 1692.) octo Stratones memorare, atque inde etiam laudare Fabricium in bibl. Graeca varios Stratones, quorum notiſſimi ſunt Strato Phyſicus, patria Lampſacenus, filius Arcefilai, philoſophus peripateticus (*), et Strato Comicus, cuius Plutarchus in ſympoſio, tanquam aequalis ſui, meminit (**), quos neque *Io. Mollerus* (†) praeteriit. Sed quemadmodum nemini horum hanc collectionem deberi puto: ita, quis omnino ille Strato fuerit, ignoro. Tribuit illi Fabricius l. c. (††) locum inter poetas epigrammatibus ſcribendis

 claros,

(*) Lib. III. c. 11. p. 311.
(**) L. II. c. 22. p. 790.
(†) in Homonymoſcopia. p. 340.
(††) L. III. c. 28. p. 725.

claros, titulo, neſcio, an honorificentiſſimo, addito: *Strato, non philoſophus ille peripateticus, ſed poeta hoc nomine iunior, Epicuri de grege porcus, Capitonem medicum perſtringit* p. 250. Sed praeter hoc reſtant tria alia epigrammata in Anthologia edita, p. 154. 188. 252. ed. Wechel. Cl. Reiskius Stratonem, cum ob ſilentium Meleagri et Philippi Theſſalonicenſis, tum ob multa nomina poetarum Auguſto, Tiberio, Hadriano atque etiam Seuero aequalium, quae in Muſa hominis exſtant, coniicit aeuo Seueri Imp. hoc eſt, tertio ſaeculo p. C. n. vixiſſe, et inter Philippum atque Agathiam medium collocandum eſſe. Recte idem etiam monet, falli, qui exiſtiment, ſoli Stratoni deberi Muſam, cui illius nomen praefixum, nec eum primum condidiſſe illam, ſed a Meleagro conditam auxiſſe.

Huius

Huius igitur Stratonis epigrammata ex codice bibliothecae Ducalis Vinarienſis deſcripſimus. Primam illius notitiam hauſimus e *Notitia bibliothecae Schurzfleiſchianae* a Io. Matth. Geſnero edita, p. 17. vbi occurrunt: *Excerpta inedita ex anthologia Graecorum epigrammatum, quae fuit in bibliotheca Iſ. Voſſii.* Idem Geſnerus in *Relationum de libris nouis Faſcic. Vndecimo* p. 134. *Apographis*, dicit, *addi poteſt vnum, quod inter relicta a B. Io. Guil. Bergero cimelia venale nunc quoque pendet, et vnum, ſed excerpta quaedam, non omnia, continens, ceterum docta* Thryllitii *manu ſcriptum, quod cum bibliotheca reliqua Schurzfleiſchiana in Ducalem Vinarienſem commigrauit.* Sed mox certiora pluraque didicimus e litteris viri doctiſſimi, *Bartholomaei*, qui magno cum litterarum bono illius biblio-

bibliothecae curam gerit, amabilemque humanitatem cum insigni eruditionis copia coniungit. Tandem ipsae chartae nobis missae sunt, venia impetrata a viro illustrissimo, GREINERO, qui non indignum censet dignitatis, quam sustinet incredibili cum omnium bonorum laude, splendore, amare litteras, Musas Graecas Latinasque ornare, iisque, in quibus studium earum esse intelligit, fauere. Est ille codex plagularum sex, continetque carmina CXXVI. Titulum habet in fronte: *Excerpta ex Anthologia Graecorum epigrammatum, quae est in bibliotheca Is. Vossii.* Librum hunc e Schurzfleischii bibliotheca Vinariam peruenisse, docuit me illius manus, quae ad finem codicis epigrammata quaedam, sed iam edita, adscripsit. Vidi praeterea Io. Matth. Gesnerum in prima plagula haec notasse: *sunt eadem credo*

credo haec epigrammata in Vffenbach. n. 22. In *Catalogo* vero *Mſct. bibl. Vffenb.* p. 573. legimus: *Codex vigeſimus ſecundus chartaceus eſt, in folio, conſtans foliis ſcriptis XIV. a viro docto ſuperiori ſeculo, continens Epigrammata Graeca circiter CL. argumenti amatorii omnia, e queis quatuor tantum vel quinque exſtant in Anthologia edita* etc. Quod vero Geſnerus ſcripſit, codicem manu *Thryllitii* ſcriptum eſſe, memoria, credo, virum doctiſſimum fefellit. Nam in margine tantum ea carmina notauit, quae in Anthologia edita iam exſtarent. Vtamur vero hac opportunitate, et renouemus conſeruemusque atque poſteritati tradamus memoriam Thryllitii, viri eruditiſſimi, admirabili inprimis Graecarum litterarum ſcientia inſtructi. Breuiter de illius vita expoſuit Chriſt. Grundmannus in *Reliqu. Vrnar.*

Vrnar. litterator. a. 1714. et 1715. defunctorum in *Miſcellan. Lipſienſ.* T. V. p. 397. vbi *vir* appellatur *in ſtudiis humanioribus et omni elegantiori litteratura, inprimis Graecanica et poeſi Graeco-Latina ad inuidiam verſatiſſimus:* copioſius vir quidam doctus, qui nomen ſuum non edidit, in *Muſeo nouo* (*): omnium autem fortaſſe copioſiſſime Io. Gottfr. Leſchnertus in laudatione funebri (**), quam tamen videre mihi non contigit. Natus ille fuit a. 1688. in pago Saxoniae, Roda, et in ſchola Grimmenſi, quae Principis Electoris ſumtu ſuſtinetur, litteris inſtitutus: in Academia Vitebergenſi cum aliis magiſtris, quos tum ea habuit clariſſimos, tum inprimis Schurzfleiſchio et Io. Guil. Bergero

(*) *Neuer Bücherſaal der gelehrten Welt. Die 58. Oeffnung.* 1716. *p.* 727.

(**) Viteb. 1715. fol.

gero operam dedit: titulum magiſtri, pro more in plurimis Germaniae ſcholis, fortaſſe ſine commodo, immo cum detrimento litterarum, recepto, ibidem nactus, litteras docere coepit iuuenes, qui tum nefas eſſe cenſerent, ſine Graecarum litterarum ſcientia, quam nunc magiſtri ipſi negligunt, ad veneranda, ſiue religionis, ſiue Iuris, monimenta tractanda accedere. Haec igitur cum ille ageret, multa ſcriberet, plurima legeret, omnibus praeclaram ſpem eximiorum operum faceret, praematura morte a. 1715. extinguitur. Mortuo hunc honorem habuerunt Vitebergenſes, vt non ſolum corpus ſolemni pompa efferrent, ſed eidem quoque medium inter Laurent. Rhodomannum et Frider. Taubmannum tumulum tribuerent. Praeter libellos quosdam Academicos *de Theophaniis Veterum: de*

dialectis

dialectis Graecis: de dialecto Graecorum communi: de pronunciatione Latina ex Aeolica dialecto repetenda; de Deastris ad fores statui coliue solitis, praeterque variorum librorum censuras in *Actis Eruditor. Lipsienſ.* propositas, scripsit carmina quaedam Graeca, quae Hier. Freyerus *Fasciculo poematum Graecorum* (*) addidit; quia hominis Christiani carmina, opinor, a iuuentute, non versus profanorum hominum, legi voluit, quae erat tum plurimorum superstitio. Maxime credo illius nomen celebratum esse, consilio de bibliotheca Scholiastarum adornanda exposito (**). Nempe tomis nouem decemue includi voluit, quidquid restaret antiquorum Scholiastarum, initio faciendo ab Eustathio, vltimo loco Latinis, vt Seruio, Donato,

(*) Halae, 1715.

(**) in *Miscell. Lipſ. T. II. p.* 550.

Donato, reliquis collocandis, addendisque indicibus copioſiſſimis. Quemadmodum vero tale inſtitutum magnam litteris vtilitatem allaturum eſſe credimus, ita illud optandum magis, quam ſperandum eſſe, exiſtimamus. Certe ego nolim bibliopolarum cuiquam auctor eſſe, vt eius modi opere edendo, quo noſtrorum hominum elegantia carere poſſe videtur, temere ſumtus profundat. Mentionem facit huius conſilii Fabricius (*): *Vtinam vero viueret graecantiſſimus ille* Georgius Fridericus Thryllitius, *cuius ſchediaſma de bibliotheca ſcholiaſtarum vniuerſali adornanda, ſed qualem nec animoſiſſimus bibliopolarum ſuſcipere vnquam, etiam ſi prelo eſſet parata, auſit, ciues mei inſeruere Tomo ſecundo Miſcellan. Lipſienſ.* vel

(*) in *praef. Vol. VIII. bibl. G.*

vel vtinam frater eius egregius, Valentinus Hermannus Thryllitius, *Medicus Geithaynenſis, cuius epiſtolam itidem Lipſienſes mei euulgarunt in faſce LVIII. diarii, quod ſub Noui Muſei titulo Germanice quot menſibus in lucem edunt, docti fratris veſtigiis ita pergat inſiſtere, vt, quae ille molitus eſt, hic ſuo ſtudio expolita perficiat, atque Graecarum litterarum latifundia amplificet inſigni quadam nec inſitianda acceſſione. Nam hactenus nihil in illis deſidero, quam quod confidentiores interdum ſunt.* Praeter Io. Henr. a Seelen (*) memini etiam Io. Gottl. Krauſium hoc conſilium memorare atque laudare (**). *De quibus theſauris reconditis* (loquitur de Scholiis

(*) in *Luthero de Scholis optime merito.* Flensb. 1714. p. 21.

(**) in *animaduerſ. ad Boeclerii Bibliograph. Critic.* p. 829.

Scholiis ineditis) *beneuole me ſubmonuit pro ſingulari, quo me complectitur, amore Vir iuuenis* (ita loqui eo tempore mos fuit. ridicule profecto!) *eruditiſſimus et omnis literaturae elegantioris, tum vero Graecae inprimis promus condus inſtructiſſimus*, Georg. Fred. Thryllitius, *qui et ipſe complura in Oreſtem et Phoeniſſas, aliqua etiam in Medeam habet inedita: quorum haud dubie faciet copiam eruditis in eruditiſſimo, quem dudum publico deſtinauit, de Scholiaſtis Graecorum Commentario, opere diu ab harum litterarum cultoribus deſiderato.* Sed cum haec, tum plura alia conſilia mortem viri interceſſe credo. In animum etiam induxerat edere Προομηρικὰ, Ὁμηρικὰ et Μεθομηρικὰ, carmen a Io. Tzetza compoſitum deſcriptumque e codice bibliothecae Auguſtanae. Memoratur illud in catalogo bibliothecae illius his ver-

bis (*): *Iohannis Tzetzis Grammatici rerum ante Homerum gestarum fragmentum cum scholiis.* De eodem carmine puto loqui Huetium (**), vbi, *Est mihi*, inquit, *Tzetzae eiusdem poema de rebus Troicis sic inscriptum:* Ἰοάννου γραμματικοῦ τοῦ Τζέτζου τὰ πρὸ Ὁμήρου, καὶ τὰ Ὁμήρου, καὶ τὰ μεθ' Ὅμηρον ἐν συνόψει καλῶς ἐκδοθέντα. *Adiecta sunt Scholia non contemnenda. Haec edere olim habebam in animo, sed aliis studiis ex transuerso obiectis abreptus sum.* Nunc hoc carmen in manibus Cl. Heynii est. Reliquit etiam Noster commentarium in Cassandram Lycophronis, multo studio et labore confectum,

(*) in *Catal. auct. ab El. Ehingero.* 1633. fol. p. 766.

(**) in *Quaes. et Respons. per epistol.* p. 244. *dans les Dissertations sur diuerses matieres — recueillies par l'Abbé de Tilladet.* T. II.

fectum, quem in bibliotheca Electorali Dresdensi seruari audiui. Mentionem huius commentarii facit auctor notarum ad Burtoni Historiam Graecae linguae (*): *Cl.* Thryllitschius *in erudita dissertatione de Dialectis Graecis paucis abhinc annis Witteb. ventilata, quam vicies viginti locis ab ipso adauctam atque emendatam, vt typis iterum submittere velit, publice hic obtestamur virum in omni litteratura, prae reliquis Graeca, exercitatissimum: in cuius quidem laudes excurrere ipsius, quae inter nos sarta tecta viget, amicitiae leges et optimi hominis modestia prohibent. Verum quam primum eius de scholiastis Graecis et alius in caliginosum Cassandrae scriptorem commentarius, bina reconditae eruditionis molimina, vrgebunt operas, fa-*

 cient

(*) in *Fascic. IV. Nouae libror. rarior. collection.* p. 650.

cient et prela crepare: tum ſatis lectori ſuperque de dictorum veritate conſtabit. Sed omnium optime iudicari poterit de doctrina Thryllitii noſtri e verbis fratris, cuius epiſtola de relictis ab eo libris propoſita eſt in Muſeo Nouo (*). *Cleomedis*, ille inquit, *magnam partem cum Mſcto bonae notae contulit Vitembergenſi: Gloſſarium ſyntacticum integrum ex Mſcto Auguſtano deſcripſit, luce non indignum: forte adiiciendum aliquando Hypomnematibus ipſius ad Grammaticam Graecam Welleri, quae alioquin ſane non pueris, ſed eruditis ſcripta videntur eſſe, ex Scholiaſtarum et veterum Grammaticorum riuulis digeſta. Quae alioquin Graecis Latinisque adſcripſit auctoribus, in Variorum coniicere volumen animus eſt. Ad Catullum, Tibullum, Propertium bene multa*

(*) p. 736. et 737.

multa etiam notauit, quae quidem ſolum iuſtum volumen, ſi modo ſeligerentur, conſtituere poſſent, ad eos autem triumuiros illuſtrandos non parum facerent. Alios quosdam graecos auctores recenſuit, quos hic lubens praetereo. — Sunt porro inedita plane Mich. Apoſtolii oratio integra — aliaque eius, — it. Eugeniani V. E. *Λόγος Ἐπιτάφιος* — it. *Nicephori Baſiliacae Λόγοι Ἐπιτάφιοι bini, et alia minoris momenti, quae cum verſione mea aliquando edere conſtitui. Diſputationibus etiam abs ſe editis bene multa adſcripſit. Taceo titulos:* de Hypocritis ſatyricis, comicis, tragicis: de probris veterum: de vini generibus apud antiquos pretioſis: de Mercuriis veterum: de trophaeis veterum: de tectis veterum: de ſuperſtitioſa ſerpentum apud gentiles vſurpatione: de ſcholiis antiquorum:

de Pythagorica coniuratione: de iuribus iurandi veterum: de gloſſariis, variisque gloſſariorum ſcriptoribus: de poetis graecorum βαρβαροφώνοις: de notis veterum criticorum: de Deorum dialecto Homero aliisque nominata: de poetis graecorum cyclicis: de Corybantibus: περὶ τῶν εὐπατέρων καὶ εὐπατριδῶν: de κενοταφίοις antiquorum: *et alios:* Haec ille. Intelligent ex his lectores, quantam rerum copiam ſibi tractandam propoſuerit Thryllitius noſter, quantamque, ille ſi diutius vixiſſet, litteris vtilitatem afferre potuiſſet. quanquam, vt verum fatear, mihi non placent illae diſputationes, quarum argumenta ex antiquitatis memoria repetita ſunt: cum quod magis ferream diligentiam, quam ingenii elegantiam, ad talia ſcribenda requiri puto; tum quod facili opera eiusmodi libellos ab homi-

nibus

nibus mediocriter doctis ſcribi video. Non tam aegre fero, omnes Thryllitii libellos, quos modo recenſui, periiſſe, quam commentarium illius in Lycophronem deſidero. Nam eorum deſiderium facile lenire poterit, quicunque adire voluerit . . . , vbi eiusmodi libellos et magiſtri et magiſtelli, et Magnifici et Clariſſimi viri, ſingulis menſibus edunt, ſuaeque admirabili eruditioni et ipſi plaudunt, et ab aliis plaudi cupiunt. Sed pergamus. *Collata habeo*, inquit idem, *a beato fratre cum Mſctis Auguſtanis, Vitebergenſibus, aliis, fragmenta ſcholiographorum ad Euripidem inprimis, ad cuius Hecubam bonam partem ineditorum plane, ad Oreſtem vero et Phoeniſſas eiusdem multam edita valde augentium molem ſeruo: ad Pindarum, Nicandrum, Heſiodum, Apollonium et forſan alios. Indices ad*

haec auctorum in ſcholiis memoratorum emendatos adiicerem: integros autem habeo a b. fratre confectos auctorum in ſcholiis ad Sophoclem, Aeſchylum, Pindarum, Apolloniumque citatorum. Haec ſunt, quae ille et elaborata a fratre, et a ſe ipſo elaboranda, commemorat. Ego vero non memini, quidquam horum, quae modo enumerauit, prodiiſſe. Hoc ſcio, exſtare epiſtolam Thryllitii *de Clauiculis Salomonis*, libro inepto et febriculoſi hominis partu (*) quam, *Agellii Tranquilli* nomine ſibi impoſito, edidit. Eodem ſub nomine latere voluit, cum ſcriberet epiſtolam aliam, defenderetque Io. Gotl. Krauſium a Theologi, neſcio cuius (nam nomen ſilentio praeteriit) criminationibus (**). Sed redeamus

(*) in *Collect. Nou. libr. rarior. Hal. 1715. Faſc. IV.*

(**) in *Neuen Bücherſaal XXXII. Oeffn. p. 469.*

deamus in viam, vnde nos, siue aberraſſe, siue diuertiſſe, siue (si acerbior eſſe velit, cui haec diſplicent, lector,) longioris praefationis cauſa ſcribendae diſceſſiſſe videmur. De Stratone quaedam addere iuuat.

Codicis Voſſiani, qui epigrammata illa continet, ſaepius vidi viros doctos mentionem facere. Paulus Colomeſius in *Catalogo Mſctorum Iſ. Voſſii* (*) dicit: *Anthologia Graeca hactenus inedita a Fr. Sylburgio elegantiſſime deſcripta e codice bibliothecae Palatinae, quae poſtea Vaticanam auxit.* Pariter Paul. Ern. Iablonski ad Crozium ſcribit (**): *De Epigrammatibus ſcire te volui, ea in bibliotheca publica horis ſtatutis feſtinante calamo transſcripta e codice*

(*) inter opera Colomeſ. a Io. Alb. Fabricio Hamburg. 1709. edita. p. 860.

(**) in *Theſaur. Epiſtol. La Croziano* T. I. p. 176.

codice Voſſiano, qui manu elegantiſſima, ni fallor, Commelini aut Sylburgii erat deſcriptus. In margine apparebant emendationes nonnullae, quas poſtea didici eſſe Salmaſii, aut *certe ipſi tribui.* Sed quod inprimis huc pertinet, Stratonis nomen occurrit in *Catalogo bibliothecae publicae Vniuerſitatis Lugduno Batauae* p. 335. Στρατώνος παιδικὰ Μοῦσα, *cum aliis epigrammatibus, quae inter doctos Anthologiae vocabulo dicuntur, ſed obſcoenae, manu Ioſ. Scaligeri, vnde plurima facta ſunt exemplaria*, et p. 399. inter codices Mſct. bibliothecae Voſſianae occurrit: *Anthologia, h. e. epigrammata collecta ex variis poetis nunquam edita, quorum primum eſt Stratonis.* Stratonis epigrammata ſe accepiſſe, narrat etiam Caſaubono Joſ. Scaliger (*): *Epi-*

(*) in *epiſtol. Scaliger. Lugd. Bat.* 1627. *II*, 130. *p.* 330.

Epigrammata illa ἀνθολογίας acceptu-
rum a Grutero me confido. Iam enim
quaedam ad me misit longe optima ex
alio scriptore, Stratone, Sardiano. De
hoc alias. De Codice Vossiano procul dubio etiam loquitur Io. Fred. Gronouius in epistola ad Nic. Heinsium (*). *In* Παιδικοῖς Στράτωνος *num quid sit Anacreontis, male memini, qui a multis annis non inspexerim: sed persalutabo.* Aut ego etiam vehementer fallor, aut Stratonis epigrammata in animo habuit idem Scaliger, vbi hortatur Salmasium, vt refectis quibusdam Anthologiam edat. *Quod igitur* (**), inquit, *consilium de illorum Epigrammatum Graecorum editione a nobis petis, non auctor tibi sim, obscoena et* ἐξάγιστα *illa edere, tum quod non solum animos castiores offen-*
dere

(*) in *T. III. Syllog. Burm.* p. 412.
(**) L. III. ep. 245. p. 526.

dere poſſunt, ſed et maledicorum in te prouocare linguas: (ſed quis curet maledicos, mi Scaliger? aut quis, ſi vel optime agat, eorum furorem euitet? tu non Stratonem edidiſti, miſeris tamen modis a Scioppio et Loiolitis laceratus) *tum quod pauciſſima ſunt, vt illis carere non magna iactura ſit. Reliqua etiamſi puerorum formam aut alia commendant, non ideo flagitioſa ſunt. niſi fortaſſe ſecundum Bucolicon Virgilii et quaedam Tibulliana de libris tollenda cenſeamus, et priſcos fere omnes poetas ita euiremus, vt et interficiamus, quod ſtultiſſime in Martiale a quibusdam factum videmus, qui, vt alia taceam, vbi* laſciuus *apud Martialem legitur, in aliud nomen mutarunt, quaſi laſciuos aliquos vocare ſit flagitioſum, aut laſcivus idem ſemper ſignificet, quo alicuius aut ſalacitas aut libido notatur. Riſi,*

quum

quum ea et similia legerem. Non igitur paruam a studiosis gratiam iniueris, si totum ἀνθολογίας volumen cum illis, quae hactenus desiderata sunt, edideris et omnia in sua capita conieceris. Idem monet in alia epistola ad eundem Salmasium data (*). *Sed quod alteris litteris iam monui, id nunc impensius hortari non verebor, vt scilicet Epigrammata Graeca resectis illis pauculis edas, quae lectori ruborem suffundere possunt. Nam multa sunt, quae tantum de amoribus verba faciunt, ita vt nullius lectoris verecundiam offendere possint. Alioquin Catullum, Virgilium, Tibullum, Horatium, Ouidium Deo tardipedi donare oportebat, si in iis etiam, quae verborum obscoenitate abstinent, delitias facimus, et putidos profitemur, dum pudentes haberi volumus.* Apparet ex

(*) p. 629.

ex his, licet obſcoeniſſima quaeque omitti voluerit Scaliger, non tamen eundem omnia, quae eleganter et venuſte ſcripta, reieciſſe. Inde licet ad Gruterum (*) ſcribat: *auctor ſum illi*, (Salmaſio) *ſi tibi videtur, vt integrum Anthologiae volumen vna cum iis edat, quae ex antiquo codice Palatino hauſit, reſectis illis, quae propter verba praetextata, ferre caſti oculi et aures non poſſunt; quae quum ſint pauciſſima, non admodum magna erit eorum iactura:* alia tamen in epiſtola (**) oblitus ſeueritatis huius: *de illis vero*, inquit, *Epigrammatis Graecis, a Planude caſtratis, quantam ſaliuam mihi mouiſti! — quae certe tanti facio, vt, ex quo illa accepi, nihil aliud in votis habeam, quam omnia illa adipiſci, quae a Planude*

(*) ep. 431. p. 790.
(**) ep. 430. p. 789.

nude caſtrata ſunt. Liberiùs ſuam ſententiam expoſuit Salmaſio *Iungermannus* (*). *De Anthologia diu eſt*, ſcribit, *quod ex litteris mei patroni, ampliſſimi Lingelshemii, cognoui illa* ἐυαγγέλια, *iuxtaque tecum ſenſi et ſentio de Planude, cui non omnia fuere plana. Credo tamen deterritum et laſciuia carminum.* (Infra ſcripſimus locum, qui hanc opionem firmat de Planude) (**). *Sed quid? faciamus, vel inuitis illis inſicetiſſimis caſtratoribus bonorum auctorum, vt rumpantur ilia patrum impudentiae. Si enim illi inciderint in haec carmina, antequam publicentur,*

(*) in Syllog. epiſt. Burm. T. III. p. 490.

(**) In Anthol. ed. Wechel. p. 580. notatur eſſe in libro ſeptimo — Ὅσα μὴ πρὸς τὸ ἀσεμνότερον καὶ αἰσχρότερον ἀποκλίνει. τὰ γὰρ τοιαῦτα πολλὰ ἐν τῷ ἀνθιγράφῳ ὄντα παρέλιπε, φησὶν ὁ Πλανούδης.

centur, actum erit, ilicet. Quod autem ad codicem Vinarienſem attinet, non habet ille omnia Stratonis carmina, quorum plura edita vidi, quae in illo deſiderantur. ni fallor, CCXLVII. Reiskius enumerat. Quantum coniectura aſſequi licet, credo, aliquem e compluribus codicis Voſſiani ea pauca ſelegiſſe, ſuasque transtuliſſe in chartas. Sed de hoc illi melius iudicabunt, quibus eſt codicis Voſſiani inſpiciendi copia.

Reſtat, vt pauca de ipſa horum Epigrammatum editione dicam. Non nego equidem, eſſe in Muſa Stratonis complura, quae nolim virginibus puerisque ingenuis recitari, quaeque ob rerum turpitudinem et verborum obſcoenitatem ſumma reprehenſione digna ſint. Quare etiam reſecuimus epigrammata quaedam, quae pudorem iniectura eſſe lectoribus praeuidimus. Ea ſola edidi-

mus, quae, licet laudent pulchritudinem puerorum, tamen verborum rerumque obſcoenitate careant. Certe in plurimis horum carminum, quid eſt, quod non de honeſto amore interpretari poſſimus? quam plena venuſtatis eadem ſunt, quam dulcia! Qui de illorum obſcoenitate queratur, ille videat, ne, dum poetas accuſat, qualis ipſe homo ſit, indicet. Neque ſemel miratus ſum, cur viri docti ſe obſcoenitate verborum ab edendis his carminibus retineri dicerent. Quam multa habet Catullus et Horatius, quam multa Martialis, quam multa Petronius, ne quid de carminibus Priapeiis dicam, quibuscum ſi Stratonem, id eſt, talem Stratonem, qualis nunc prodit, compares, aureum hunc eſſe dicas, neceſſe eſt, et caſtum. Sunt tamen illi libri in omnium manibus, leguntur a pueris, explicantur, neque

eſt quisquam, qui iuuentuti illorum lectione interdicat. Quis Iſaaci Voſſii in Catullum commentarium a nemine legi debere dicat?. Continet tamen ille, licet variae doctrinae copia plenus, omne turpitudinis genus diſerte expoſitum. Quem idem promiſerat, ſi prodiiſſet *de proſtibulis veterum* liber, quam auide emtus lectusque fuiſſet ab antiquariorum turba! Sed in re praeſenti maneamus, ne longius abeamus. Exſtat in Anthologia edita (*) Stratonis carmen obſcoeniſſimum, turpiſſimumque omnium, quae Strato vnquam, niſi irato Apolline, certe inuitis Gratiis, ſcripſit. Cur igitur multo honeſtiora, certe venuſtius honeſtiusque dicta, opprimamus? Non edidiſſem ego illa epigrammata: Εὐτυχὲς ὀυ φθονέω· et Πρωκτὸς καὶ χρυσὸς — quae tamen Io. Henr. Maius in Catal. Bibl.

(*) p. 188. Ἡ κλίνη πάσχουσα.

Bibl. Vffenb. p. 573. et 578. dedit. Edidit Cl. Reiskius, (quod non irridendi illius cauſa dicimus, ſed quia res poſtulat) quaedam, quae omiſſa eſſe vellemus (*). Notis etiam idem vir doctus, ſed nimis hac in re diſertus, illuſtrauit res, hercle! non belliſſimas. Non decent profecto, non decent grauitatem viri docti, quae p. 110. de ſpectaculo, neſcio quo, p. 117. de duplici quodam opere, et p. 144. de *Sadducaeo*, *reſurrectionem carnis non credente*, arrepto ex popina et infimae plebeculae ſocietate, diſputauit. Haec cum ille et ab aliis ſcripta repetere, et explicare potuerit, quomodo non potuit haec Stratonis addere, multo certe meliora? Praeſertim cum p. 84. ſcripſerit: *Moribus*

 quidem

(*) vt in Miſcell. Lipſ. T. IX. p. 466. p. 143. 141. inprimis p. 136. Θῆλυς ἔρως. p. 120. 121. p. 117. Εἰ δυσὶ λατρεύειν.

quidem ab iſta Muſa corruptio metuenda non eſt, ſi ſuo cultu, id eſt, mere Graeco, exhibeatur. Partes eius omnes turpes non ſunt. Iuuenes, quibus aetas lubrica et animus in vitia pronus eſt, rari eo litterarum proficiunt, vt Graeca pura intelligant, eoque vitium a contagio contrahant. Viros autem, quibus interprete Graecorum opus nullo modo eſt, matura aetas et lectio bonorum librorum, exemplaque et vſus rerum aduerſus haec tela muniunt. Latuit Strato hactenus, et aeternum per me quidem latebit porro. Et nihilo minus tamen vel absque Stratone et Meleagro magiſtris didicerunt nequam artes, quos animi error et coeli ſui calor in mares furiauit. Incubuit per tot ſecula terris haec lues, neque magis, quam vlla alia peſtis, deſeret noſtrum genus, quamdiu noſtrum, id eſt, humanum, vitioſum, caducum

erit,

erit, etiamsi Graeculis negetur, aegre mentis suae deliramenta effutire, etiamsi doctores et illecebras nequitiarum omnes sustuleris. Quae quidem omnia verissime a viro docto dicuntur. Praeterea animaduertisse mihi videor, quo religiosius aliquid abscondatur, quo maiori cum cura illud oculis manibusque hominum subducatur, eo magis accendi studia hominum, eoque curiosius idem quaeri et indagari. Nempe *Nitimur in vetitum.* Nescio quid praeclarum nobis inuidere alios putamus, nostra nos libertate non vti posse, indigne ferimus, aliosque leges dare velle, curioso homini admodum duras, indignamur. Omnium vero oculis exposita saepe negligi vidi. Qui tandem libri auidius leguntur, quam quos magistratum aut praeceptores nobis extorquere velle

intelligimus? Ipſum me memini ad multos libros legendos inepta praeceptoris cuiusdam ſeueritate allectum fuiſſe, quorum cum ſimiles paullo poſt in alia vrbe ita inueniſſem, vt nemo me illorum vſu prohiberet, ſpreui eos, et vix plures vna alteraue plagula legi. Neminem vero ignorare puto, multos, in Belgio inprimis, viros doctos hanc Anthologiam e codice Voſſiano deſcripſiſſe, eamque ideo prope iam editam cenſeri poſſe. Forte ſunt in his quidam, qui librum, ſi editus iam fuiſſet, minus ſaepe laudaſſent, rariusque ea carmina in libris ſuis repetiiſſent, cum emendatis quibusdam, tum illuſtratis aliis. Sed vt vt eſt, vere mihi hoc videor eſſe dicturus: neque, ſi perpauca exceperis, habere hanc Stratonis Muſam quidquam, quod impudentius obſcoe-

obſcoeniusque dictum ſit; neque libidinis ſiue excitandae, ſiue explendae, cauſa, quenquam ad illius lectionem acceſſurum eſſe, cum Catullus, Martialis et centum alii ſcriptores adſint, vnde multo minori cum difficultate petere poſſint homines libidinoſi et inueniant, quibus animum impurum oblectent. Satis me credo apud aequos rerum iudices dixiſſe. reliquis nihil ſatis eſt. Horum igitur cauſſa adſcribemus, quae Burmannus in praefatione ad Petronium ſcripſit: *ſi ita graſſari liceat in autores, qui res turpiſſimas, non verbis foedis et pudendis, ſed honeſta et graui oratione, expoſuerunt, iam cultrum et falcem immittant ſanctiſſimo cuique ſcriptori, ipſam nobis ſacram ſcripturam, vaticinia prophetarum, et epiſtolas Paulli contaminent, et mutilent, immo vero ſibi potius*

eas partes, quibus peccandi eſt facultas, praecidant. Horum inſtitutum, etſi maxime id velle ſaepe quosdam audiui, minime nobis ſe probare potuit, qui, poſthabita omni obtrectationis inuidia, Petronium integrum, et qui nullius libidinis in caſto pectore concitare ſua culpa ſtimulum, ſed potius deteſtationem tot flagitiorum poſſit, exhibere non erubeſcimus, et, cum paedagogicam hanc ſanctitatem et ſupercilium nunquam vnius aſſis fecerimus, recta ibimus — Arrodant et detrectent ſuo ſibi iure mores et ſtudiorum noſtrorum rationem, quibus fama non ex ſimili opera, ſed ex ficto et compoſito vultu quaeritur etc. nam non opus eſt, de hac re plura dicere. Dudum enim didicimus, clamores aliorum contemnere. Notis haec carmina illuſtrare, neque opus fuit, neque nunc ob

alia

alia negotia nobis licuit. Satis nobis fuit, ea indicare, quae a nobis mutata essent, et, quae corrupta putaremus, notare. Nam cum haec carmina a viris Graecarum litterarum peritis, non a pueris, qui multo maiori cum vtilitate alios libros legent, cognosci velimus, eos facile credidimus inuenturos esse, quae digito tantum indicauimus. Denique hoc vnum monere iuuat. Vt, quae carmina iam edita essent, cognoscerem, consului indices a Cl. Reiskio Anthologiae Cephalae additos. Plures libros nunc euoluere non vacauit, neque in aduersariis meis vnquam indicem horum carminum confeci, de quibus edendis ante paucos dies cogitare coepi. Quot igitur ab eo inter edita numerari vidi, illa omisi, cum, ne frustra ea describendi molestum mihi laborem

borem imponerem, tum, quod non neceſſe fuit, ea iterum dare, quae iam exhibita eſſent. Nihil enim ſpectauimus in hoc toto negotio aliud, quam vt inſeruiremus deſiderio eorum, qui abſolutum Anthologiae corpus habere, totque per libros diſperſa membra poetarum colligi cupiant. Inueniet igitur, qui hoc opus ſuſcipere velit, in hoc quoque libello, quibus editorum iam a Salmaſio, Kuſtero, Holſtenio, Bentleio, Ienſio, Maio, Wolfio, Alberto, Doruillio, Pieſſonio, Leichio, Rhunkenio, Reiskio numerum augere poſſit. Quisquis es certe, (neque enim continere poſſum erumpere geſtientis animo et pectore voti honeſtiſſimi ardentiſſimique vocem) quisquis igitur es, o bone, qui et litterarum Graecarum peritia polleas, et aliquid agere cupias,

cupias, quod cum tibi honori, tum omnibus voluptati sit, te hortor, moneo, et oro, vt consilium edendae Anthologiae Graecae suscipias, strenueque, si Musae tibi adfuerint, quod spero et precor, feliciter exequaris. Suscipies negotium, in quo non solum doctrinam tuam et ingenii elegantiam ostendere poteris, sed quod tibi ipsi non exiguam iucunditatem afferet, omnemque illum laborem (nam non nego, arduum esse hoc opus, periculosae plenum aleae, complures tibi difficultates vincendas) gratissimum reddet! Quot enim leges carmina, omni melle dulciora! quot delectaberis epigrammatibus, quae ipsae Musae Gratiaeque poetis dictasse videantur! Erit vero haec res tibi summo honori: feret hic labor tibi immortalem gloriam:

nos

nos certe fauebimus tuae laudi, et cum omnibus bonis doctisque viris ingenio tuo, diligentiae, et doctrinae plaudemus.

Hunc precor: hunc illum nobis Aurora nitentem
Luciferum roseis candida portet equis.
Adnue, sic tibi sint intonsi, Phoebe, capilli,
Sic tua perpetuo sit tibi casta soror.

ΣΤΡΑΤΩΝΟΣ.

I.

Μὴ ζήτει δέλτοις ἐν ἐμοῖς Πριάμου παρὰ βωμοῖς,
Μηδὲ τὰ Μηδείης πένθεα καὶ Νιόβης·
Μηδ' Ἴτυν ἐν θαλάμοις, καὶ ἀηδόνας ἐν πετάλοισιν·
Ταῦτα γὰρ οἱ πρότεροι πάντα χύδην ἔγραφον.
Ἀλλ' ἱλαραῖς χαρίτεσσι μεμιγμένον ἁδὺν ἔρωτα
Καὶ Βρόμιον τούτοις δ' ὀφρύες οὐκ ἔπρεπον.

II.

Τοῦ αὐτοῦ.

Εἶδον ἐγὼ τινα παῖδα ἐπανθοπλεκοῦντα κόρυμβον
Ἀντιπαρερχόμενος τὰ στεφανηπλόκια·
Οὐδ' ἄτρωτα παρῆλθον, ἐπισὰς δ' ἴσυχος αὐτῷ,
Φημὶ πόσον πωλεῖς τὸν σὸν ἐμοὶ στέφανον;
Μᾶλλον τῶν καλύκων ἐρυθραίνετο, καὶ κατακύψας
Φησὶ μανερὰν χώρει, μὴ σε πατὴρ ἐσίδῃ.
Ὤνοῦμαι προφάσει στεφάνους, καὶ οἴκαδ' ἀπελθὼν
Ἐστεφάνωσα θεὸς, κεῖνον ἐπευξάμενος.

III.

III.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ἐχθὲς ἔχων ἀνὰ νύκτα φιλόξεατον ἐκ ἐδυνήθην,
Κείνῳ πῶς εἴπω πάντα παρασχομένῳ.
Ἀλλ' ἐμὲ μηκέτ' ἔχοιτε φίλοι φίλον, ἀλλ' ὑπὸ πύργῳ
Ῥίψατ', ἐπὶ λίην Ἀτύαναξ γέγονα.

IV.

Τοῦ αὐτοῦ.

Εἰ σὲ φιλῶν ἀδικῶ καὶ τοῦτο δοκεῖς ὕβριν εἶναι,
Τὴν αὐτὴν κόλασιν καὶ σὺ φίλει με λαβών.

V.

Τοῦ αὐτοῦ.

Εἰ μὴ νῦν Κλεονίκος ἐλεύσεται, οὐκέτ' ἐκεῖνον
Δέξομ' ἐγὼ μελάθροις· οὐ μὰ τὸν — οὐκ ὀμόσω.
Εἰ γὰρ ὄνειρον ἰδὼν οὐκ ἦλυθεν, εἶτα παρείη
Ἄυριον, οὐ παρὰ τὴν σήμερον ὀλλύμεθα.

VI.

Τοῦ αὐτοῦ.

Νῦν ἔαρ ἐστί, μετέπειτα θέρος, κἄπειτα τὶ μέλλεις
Κύριε βελεύσαι· καὶ καλάμη γὰρ ἔσῃ.

VII.

VII.

Τοῦ αὐτοῦ.

Καὶ μισθοὺς αἰτεῖτε διδάσκαλοι, ὡς ἀχάριστοι
Ἐσὲ. τί γὰρ τὸ βλέπειν παιδία μικρὸν ἴσως;
Καὶ τούτοισι λαλεῖν, ἀσπαζομένες τε φιλῆσαι,
Τοῦτο μόνον χρυσῶν ἄξιον οὐκ ἑκατόν;
Πεμπέτω, εἴ τις ἔχει καλὰ παιδία, κἀμὲ φιλείτω,
Μισθὸν καὶ παρ ἐμοῦ λαμβανέτω, τί θέλει.

VIII.

Τοῦ αὐτοῦ.

Οὐχὶ τὸ πῦρ κλέψας δέδεσαι, κακόβουλε Προμηθεῦ,
Ἀλλ' ὅτι τὸν πηλὸν τοῦ Διὸς ἠφάνισας.

Πλάττων ἀνθρώπους ἔβαλες τρίχας,
ἔνθεν ὁ δεινὸς
Πώγων καὶ κνήμη παισὶ δασυνομένη.
Εἶτα δὲ δάρδαπτεν Διὸς αἰετὸς, ὃς Γανυμήδην
Ἥρπασ', ὁ γὰρ πώγων ἐκ Διὸς ἐς ὀδύνη.

IX.

Τοῦ αὐτοῦ.

Στεῖχε πρὸς αἰθέρα, δῖον ἀπέρχεο παῖδα κομίζων
Αἰετὲ τὰς διφυεῖς ἐκπετάσας πτέρυγας.
Στεῖχε τὸν ἄβρὸν ἔχων Γανυμήδεα, μηδὲ μεθείης
Τὸν Διὸς ἡδίσων οἰνοχόον κυλίκων.
Φείδεο δ' αἰμάξαι κῆρον γαμψώνυχι ταρσῷ,
Μὴ Ζεὺς ἀλγήσει τῦτο βαρυνόμενος.

X. Τοῦ

X.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ἄγκιστρον πεποίηκας ἔχεις ἰχθὺν ἐμὲ τέκνον
Ἕλκε μ' ὅπου βάλει, μὴ τρέχε, μὴ σὲ φύγω.

XI.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ἢν ἐσίδω τινὰ λευκὸν, ἀπόλλυμαι, ἢν δὲ μελίχρων,
Καίομαι, ἢν ξανθὸν, εὐθὺς ὅλος λέλυμαι.

XII.

Τοῦ αὐτοῦ.

Βεβοιητὲ μέλισσαι πόθεν μέλι τοῦμὸν ἰδοῦσαι
Παιδὸς ἐφ' ὑαλέην ὄψιν ὑπερπέτασαι;

Οὐ παίσῃ βομβεῦσα καὶ ἀνθολόγοισι θέλουσα
Πασσὶν ἐφάψασθαι χρωτὸς ἀκειροτάτου;
Ἐρῶ ἐπὶ σὸς μελίπαιδας, ὅποι ποτὲ, δρέπετι, σίμβλους,
Μή σε δάκω, κἠγὼ κέντρον ἔρωτος ἔχω.

XIII.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ἐκ ποίου ναοῦ, πόθεν ὁ τόλος ὗτος ἐρώτων;
Πάντα καταςίλβων, ἄνδρες, ἀμαυρὰ βλέπω.
Τὶς τούτων δῶλος, τις ἐλεύθερος, ἢ δύναμ' εἰπεῖν,
Ἄνθρωπος τούτων κύριος οὐ δύναται.

Ἦ δ' ἐσὶν μείζων πολλῷ Διὸς, ὃς Γα-
νυμήδην
Ἔσχε μόνον θεὸς ὢν πήλικος ὃς δὲ
πόσος;

XIV.

Τοῦ αὐτοῦ.

Μήτε λίην συγνὸς παρακέκλισο, μήτε
κατηφὴς
Δίφιλε, μὴ δείσῃς παίδων ἐξ ἀγέ-
λης,
Ἕως πε πρωνεικὰ λαλήματα καὶ τὰ
πρὸ ἔργων
Παίγνια, πληκτισμοὶ, νεῖσμα, φί-
λημα, λόγος.

XV.

Τοῦ αὐτοῦ.

Μὴ κρύπτῃς τὸν ἔρωτα Φιλόκρατες,
αὐτὸς ὁ δαίμων
Λακτίζειν κραδίην ἡμετέρην ἐκαγὸς.

Ἀλλ' ἱλαροῦ μεταδὸς τι φιλήματος,
ἐφ' ὅτε καὶ σύ
Αἰτήσεις τοιαυδ' ἐξ ἑτέρων χάριτα.

XVI.

Τοῦ αὐτοῦ.

Παῖς τις ὅλως ἀπαλὸς τᾷ γείτονος
οὐκ ὀλίγως με
Κνίζει, πρὸς τὸ θέλειν δ' ἐκ ἀμύητα
γελᾷ.
Οὐ πλεῦν δ' ἐσὶν ἐτῶν δύο καὶ δέκα, νῦν
ἀμφίλεκτοι
Ὄμφακες· ἦν δ' ἀκμάσῃ φρούρια καὶ
σκόλοπες.

XVII.

Τοῦ αὐτοῦ.

Εἰ μὲν ἔφυς ἀμύητος, ἀκμὴν ὑπὲρ οὐ
σ' ἔτι πείθω
Ὀρθῶς αἰδοῖσαι δεινὸν ἴσως δοκέων,
Εἰ

Εἰ δέ σε δεσποτικὴ κοίτη πεποίηκε τεχνίτην,
Τί φθονέεις δοῦναι ταυτὸ λαβὼν ἑτέρῳ;
Ὃς μὲν γὰρ καλέσας ἐπὶ τὶ χρέος, εἶτ' ἀπολύσας
Εὕδει, κύριος ὢν, μηδὲ λόγον μεταδούς.
Ἄλλῃ δ' ἔνθα τρυφῇ παίζεις, ἵσα κοινὰ λαλήσεις
Τ' ἄλλα δ' ἐρωτηθεὶς κ' οὐκ ἐπιταθάμενος.

XVIII.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ἤν τινα καὶ παριδεῖν ἐθέλω καλὸν ἀντισυναντῶν,
Βαιὸν ὅσον παραβὰς εὐθὺ μεταστρέφομαι.

XIX.

ΤΟΥ ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Ἄβρους νὴ τὸν Ἔρωτα τρέφει Τύρος, ἀλλὰ Μυΐσκος
Ἔσβεσεν ἐκλάμψας ἀστέρας ἠέλιος.

XX.

Τοῦ αὐτοῦ.

Εἰ ζεὺς κεῖνος ἐτ' ἐσὶν ὁ καὶ Γανυμήδεος ἀνμὴν
Ἁρπάξας ἵν' ἔχῃ νέκταρος οἰνοχόον,
Κἠμοὶ τὸν καλὸν ἐσιν ἀπὸ σπλάγχνοισι Μυΐσκον
Κρύπτειν· μὴ με λάθῃ παῖδα λαβὼν πτέρυγας.

XXI.

Τοῦ αὐτοῦ.

Στήσομ' ἐγὼ καὶ Ζηνὸς ἐναντίον, εἴ σε, Μυΐσκε,
Ἁρπάζειν ἐθέλοι νέκταρος οἰνοχόον,

Καὶ

Καὶ τοι πολλάκις αὐτὸς ἐμοὶ δ' ἔλεξε, τί ταρβεῖς;
Οὐ σε βαλῶ κήλοις, οἶδα παθὼν ἐλεεῖν.
Χ' ὡ μὲν δὴ τάδε φησὶν, ἐγὼ δ' ἦν μυῖα παράπτη
Ταρβῶ, μὴ ψευστὴς Ζεὺς ἐπ' ἐμοὶ γέγονεν.

XXII.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ἦν τι πάθω Κλεόβουλε (τὶ γὰρ πλέον ἐν πυρὶ παίδων
Βαλλόμενος κεῖμαι λείψανον ἐν σποδιῇ)
Λίσσομ' ἐμ' ἀκρήτῳ μέθυσον πρὶν ὑπὸ χθόνα θέσθαι,
Κάλπιν ἐπιγράψας· δῶρον ἔρως αἰδῇ.

XXIII.

XXIII.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ἁ Κύπρις θήλεια γυναικομανῆ Φλόγα βάλλει·
Ἄρσενα δ' αὐτὸς ἔρως ἵμερον ἠνιοχεῖ.
Ποῖ ξέψω; ποτὶ παῖδ' ἢ μητέρα; Φαμὶ δὲ κ' αὐτὰν
Κύπριν ἐρεῖν, νικᾷ τὸ θρασὺ παιδάριον.

XXIV.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ἓν καλὸν οἶδα τὸ πᾶν, ἓν μοι μόνον· οἶδε τὸ λίχνον
Ὄμμα Μυΐσκον ὁρᾷν, τ' ἄλλα δὲ τυφλὸς ἐγώ.
Πάντα δὲ κεῖνος ἐμοὶ φαντάζεται· ἀρ', ἐσορῶσιν
Ὀφθαλμοὶ ψυχῆς πρὸς χάριν οἱ κόλακες.

XXV.

XXV.

Τοῦ αὐτοῦ.

Κύπρις ἐμοὶ ναύκληρος, ἔρως δ' ὀιακα φυλάσσει
Ἄκρον ἔχων ψυχῆς ἐν χερὶ πηδάλιον·
Κυμαίνει δ' ὁ βαρὺ πνεύσας πόθος, οὕνεκα δὴ νῦν
Παμφίλῳ παίδων νήχομαι ἐν πελάγει.

XXVI.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ἡδύ τι μοὶ διὰ νυκτὸς ἐνύπνιον ἄβρὸν γελῶντα
Ὀκτωκαιδεκέτη παῖδα μετ' ἀγκαλίσι
Ἤγαγ' Ἔρως ὑπὸ χλαῖναν· ἐγὼ δ' ἁπαλῷ περὶ χρωτὶ
Στέρνα βαλὼν κενεὰς ἐλπίδας ἐτρεφόμην.

Καὶ

Καὶ μεῦ νῦν θάλπει μνήμην πόθος· ὄμμασι δ' ὕπνον
Ἀγρευτὴν πλησῦ φάσματος αἰὲν ἔχω.
ὦ δύσερως ψυχὴ παῦσαι ποτε, καὶ δι' ὀνείρων,
Εἰδώλοις κάλλευς κωφὰ χλιαινομένη.

XXVII.

Τοῦ αὐτοῦ.

Εὐόδιος σείχων τὸ μεσαμβρινὸν εἶδον Ἄλεξιν
Ἀρτικόμαν καρπὸν κειρόμενον θέρεος,
Διπλαῖ δ' ἀκτῖνες μὲ κατέφλεγον, αἱ μὲν ἔρωτος
Παιδὸς ἀπ' ὀφθαλμῶν, αἱ δὲ πὰρ ἡελίου.
Ἀλλ' ὡς μὲν νῦν αὖθις ἐκοίμισεν, ὡς δ' ἐν ὀνείροις
Εἴδωλον μορφῆς μᾶλλον ἀνεφλόγισεν.

Λυσιπό-

Λυσιπόνος δ' ἑτέροις ἐπ' ἐμοὶ πόνον
ὕπνος ἔτευξε,
Ἐμπνοῦν πῦρ ψυχῇ κάλλος ἀπεικο-
νίσας.

XXVIII.

Τοῦ αὐτοῦ.

Σοί με πόθον δέσποινα θεὴ πόρε, σοί
με Θεόκλεις
Ἀβροπέδιλος ἔρως γυμνὸν ὑπεξόρεσεν.
Ξεῖνον ἐπὶ ξείνης δαμάσας ἀλύτοισι χα-
λινοῖς,
Ἰμείρω δὲ τυχεῖν ἀκλινέος φιλίας
Ἀλλὰ σὺ τὸν σέργοντ' ἀπαναίνεαι, οὐδὲ
σὲ θέλγει
Οὐ χρόνος οὐ ξυνῆς σύμβολα σωφρο-
σύνης.
Ἴλαθ' ἄναξ, ἵλαθι, σὲ γὰρ θεὸν ὥρισε
δαίμων
Ἐν σοὶ καὶ ζωῆς πείρατα καὶ θα-
νάτου.

XXIX.

XXIX.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ἐν σοὶ τἀμὰ, Μύϊσκε, βίᾳ πνυμνήσοὶ ἀνῆπται,
Ἐν σοὶ καὶ ψυχῆς πνεῦμα τὸ λειφθὲν ἔτι.
Ναὶ γὰρ δὴ τὰ σὰ κεῖρε τὰ καὶ κωφοῖσι λαλεῦντα
Ὄμματα καὶ μὰ σὸν φαιδρὸν ἐπισκύνιον,
Ἦν μοι συννεφὲς ὄμμα βάλῃς ποτὲ, χεῖμα δέδορκα
Ἦν δ' ἱλαρὸν βλέψῃς, ἡδὺ τέθηλεν ἔαρ.

XXX.

Τοῦ αὐτοῦ.

Χειμέριον μὲν πνεῦμα φέρει γ' ἐπὶ σοι μὲ Μύϊσκε
Ἅρπασεν κώμοις ὁ γλυκύδακρυς ἔρως.

Κυμαίνει

Κυμαίνει δὲ βαρὺς πνέων πόθος, ἀλλὰ μ' ἐς ὅρμον
Δέξαι τὸν ναύτην Κύπριδος ἐν πελάγει.

XXXI.

Τοῦ αὐτοῦ.

Εἰ χλαμύδ' εἶχεν ἔρως καὶ μὴ πτερά, μηδ' ἐπὶ νώτων
Τόξα τε καὶ φαρέτραν, ἀλλ' ἐφόρει πέτασον,
Ναὶ τὸν ἄβρὸν ἔφηβον ἐπόμνυμαι Ἀντίοχος μεν
Ἦν ἂρ ἔρως· ὁ δ' ἔρως τ' ἄμπαλιν Ἀντίοχος.

XXXII.

Τοῦ αὐτοῦ.

Διψῶν ὡς ἐφίλησα θέρευς ἁπαλόχροα παῖδα,
Εἶπα τότ' αὐχμηρὰν δίψαν ἀποπροφυγῶν·

Ζεῦ πάτερ ἆρα φίλημα τὸ νεκτάρεον Γανυμήδευς
Πίνες, καὶ τόδε σοι χείλεσιν οἰνοχοεῖ.
Καὶ γὰρ ἐγὼ τὸν καλὸν ἐν ἠιθέοισι φιλήσας
Ἀντίοχον, ψυχῆς ἡδὺ πέπωκα μέλι.

XXXIII.

ΑΛΚΑΙΟΥ.

Πρώταρχος καλός ἐσι, καὶ ὃ θέλει, ἀλλὰ θελήσει
Ἕτερον, ἡ δ' ὥρη λαμπάδ' ἔχουσα τρέχει.

XXXIV.

ΑΥΤΟΜΕΔΟΝΤΟΣ.

Πρὸς τὸν παιδοτρίβην Δημήτριον ἐχθὲς ἐδείπνουν
Πάντων ἀνθρώπων τὸν μακαρισέτατον.

Εἰς

Εἰς αὐτοῦ κατέκειθ' ὑποκόλπιος, εἰς ὑπὲρ ὤμον,
Εἰς ἔφερεν· τὸ φαγεῖν, εἰς δὲ πιεῖν ἐδίδου.
Ἡ τετρὰς ἡ περίβλεπτος· ἐγὼ παίζων δὲ πρὸς αὐτὸν
Φημὶ· σὺ καὶ νύκτωρ φίλτατε παιδοτριβεῖς;

XXXV.

ΙΟΥΛΙΟΥ ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Ὁ Ζεὺς ἀιθιόπων πάλι τέρπεται εἰλαπίναισι,
Ἢ χρυσὸς Δαναῆς ἔρπυσεν εἰς θαλάμους,
Θαῦμα γὰρ, εἰ Περίανδρον ἰδὼν ἐκ ἥρπασε γαίης
Τὸν καλὸν, ἢ Φιλόπαις ἐκ ἔτι νῦν ὁ Θεός.

XXXVI.

ΣΚΥΘΙΟΥ.

Ἦλθεν μοὶ μέγα πῆμα, μέγας πόλεμος, μέγα μοὶ πῦρ
Ἤλισσος κλήρης τῶν ἐς ἔρωτ' ἐτέων.
Αὐτὰ τὰ καίρι ἔχων ἑκκαίδεκα καὶ μετὰ τούτων
Πάσας τὰς μικρὰς καὶ μεγάλας χάριτας.
Καὶ πρὸς ἀναγνῶναι Φωνὴν μέλι καὶ τὸ φιλῆσαι
Χείλεα καὶ τὸ λαβεῖν ἔνδον ἀμεμπτότατον
Καὶ τὶ πάθω φασὶν γὰρ ὁρᾶν μόνον, ἢ γ' ἀγρυπνήσω
Πολλάκι τῇ κενεῇ Κύπριδι χειρομαχῶν.

XXXVII.

XXXVII.

Λ' ΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ Η' ΠΟΣΙΔΙΠΠΟΥ.

Εἰ καθύπερθε λάβοις χρύσεα πτερὰ
καὶ σεῦ ἀπ' ὤμων
Γείνοιτ' ἀργυρέη ἰοδόκος φαρέτρη,
Καὶ σαίης παρ' ἔρωτα Φιλάγλαον, ἢ
μὰ τὸν Ἑρμῆν
Οὐδ' αὐτὴ Κύπρις γνώσεται, ὃν τέ-
τοκε.

XXXVIII.

Τοῦ αὐτοῦ.

Εἰ πτερά σοι προσέκειτο καὶ ἐν χερὶ
τόξα καὶ ἰοί,
Οὐκ ἂν ἔρως ἐγράφη Κύπριδος ἀλλὰ
σὺ παῖς.

XXXIX.

ΠΟΛΥΣΤΡΑΤΟΥ.

Δισσὸς ἔρως αἴθει ψυχὴν μίαν, ὦ τὰ περισσὰ
ὀφθαλμοὶ πάντη πάντα κατοσσόμενοι
Εἴδετε τὸν χρυσέῃσι περίβλεπτον χαρίτεσσιν
Ἀντίοχον λιπαρῶν ἄνθεμον ἥβε θέων.
Ἀρκείτω τὶ τὸν ἡδὺν ἐπηγάγαθε καὶ ἀβρὸν
Στασικράτη πατρίης ἔρνος ἰοστεφάνε
Καίεσθε, τρύχεσθε, καταφλέχθητε ποτ' ἴδή
οἱ δύο γὰρ ψυχὴν ἐκ ἂν ἔλοισθε μίαν.

XL.

ΡΙΑΝΟΥ.

Ἰξῷ Δειξίνικος ὑπὸ χλωρῇ πλατανίστῳ
Κόσσυφον ἀγρεύσας εἵλε κατὰ πλεύγων.

Χ' ὡ μὲν ἀναξενέχων ἀπεκώκυεν ἱερὸς ὄρνις,
Ἀλλ' ἐγὼ, ὦ φίλ' ἔρως καὶ θαλερὰι χάριτες,
Εἶην καὶ κίχλη καὶ κόσσυφος, ὡς ἂν ἐκείνῳ
Ἐν χερὶ καὶ φθογγὴν καὶ γλυκὺ δάκρυ βάλω.

XLI.

Ἄδηλον.

Οὔ μοι θῆλυς ἔρως ἐγκάρδιος ἀλλά με πυρσοὶ
Ἄρσενες· ἀσβέστῳ θῆκαν ἐπ' ἀνθρακιῇ.
Πλειότερον τόδε θάλπος, ὅσον δυνατώτερος ἄρσην
Θηλυτέρης, τόσσῳ χ' ὡ πόθος ὀξύτερος.

XLII.

Ἄδηλον.

Ἀντίπατρός μ' ἐφίλησ', ἤδη λήγοντος ἔρωτος,
Καὶ πάλιν ἐκ ψυχρῆς πῦρ ἀνέκαυσε τέφρης.
Δὶς δὲ μιῆς ἄκων ἔτυχον φλογὸς ὦ δυσέρωτες,
Φεύγετε, μὴ πρήσω τοὺς πέλας ἁψάμενος.

XLIII.

Ἄδηλον.

Πλῆμον ἔρως ὀυ θῆλυν ἐμοὶ πόθον, ἀλλά τιν' ἀιεὶ
Δινεύει ζεροπὴν κύματος ἀρσενικοῦ.
Ἄλλοτε γὰρ Δήμωνι πυρέμενος, ἄλλοτε λέυσσων
Ἰσμῆνον δολιχοὺς ἀιὲν ἔχω καμάτους.

Οὐ μένοις δ' ἐπὶ τοῖσδε δεδόρκαμεν,
ἀλλ' ἀπὸ πάντων
Δάκρυσι πουλυμανῆ κανθὸν ἐφελκό-
μεθα.

XLIV.

Ἄδηλον.

Πυγμῇ νικήσαντα τὸν Ἀντικλέους Με-
νέχαρμον
Λημνίσκοις μαλακοῖς ἐξεφάνωσα δέ-
καε,
Καὶ τρισσῶς ἐφίλησα πεφυρμένον αἵ-
ματι πολλῷ,
Ἀλλ' ἐμοὶ ἦν σμύρνης κεῖνο μελιχρό-
τερον.

XLV.

Ἀδέσποτον.

Ἐπὶ τρισὶν ἑξαμέτροις πεντάμετρον.

Σπάρτας μὲν βασιλῆες ἐμοὶ πατέρες
καὶ ἀδελφοὶ,

Ἅρμασι δ' ὠκυπόδων ἵππων νικῶσα Κυνίσκα
Εἰκόνα τὴν δ' ἔστησα, μόναν δ' ἐμὲ φαμὶ γυναικῶν
Ἑλλάδος ἐκ πάσας τόνδε λαβεῖν στέφανον.

NOTVLAE EDITORIS.

p. 48. *Epigr. II.* v. 6. ita ſcripſi pro ἐδίδη.

p. 49. *Epigr. III.* Iocum, ſi quis eſt, intelliges e comparatione epigrammatis, quod dedit D'oruillus ad Charit. Aphrod. L. VII. c. 5. p. 615. vbi eſt:

Μὴ γίνου Μῆδος· Σάκας γὰρ ἴσῃ μετὰ μικρὸν
Καὶ σε ποιήσασιν αἱ τρίχες Ἀσυάγην.

Nota, reſpici ad verbum σύαν et α priuatiuum, vt aiunt, et conſule Cl. Reiskium in Miſcell. Lipſ. T. IX. p. 127.

p. 50. *Ep. V.* v. 2. poſt τὸν lineolam pinxi. dum iurare vult, reuocat ſe, nec inchoatum ſermonem abſoluit. alterum diſtichon non intelligo. forte ἄτα eſt indignantis hic: quanquam vel ſic non recte haec cohaerere videntur.

p. 51. *Epigr. VII.* v. 5. Vin. C. πέμπετο atque φιλᾶται.

p. 54. *Epigr. XII.* v. 4. V. C. ἀκεσοτάτε. non capio. an latet verbum a κηρὸς deducendum? Sed inde fit, ni fallor, ἀκήρωτος.

p. 54. *Epigr. XIII.* non aſſequor ſenſum carminis. forte v. 3. — ἐλεύθερος; οὐ δύναι᾽ εἶναι Ἀνθ. τ. κ. οὐ δ. p. 55. ej. epigr. v. 6. C. V. ὅς σε πόσας. quod nullum ſenſum habet. an ſenſus: Eſtne hic maior Ioue, qui, licet Deus, vnum habet? quot vero etc.

p. 56. *Epigr. XV.* v. 4. C. V. τοίαν δ᾽.

p. 56. *Ep. XVI.* v. 2. C. V. πρὸ τὸ. v. 3. C. V. ἀμφύλακτοι. compara in Anthol. VII. p. 632. Ὄμφαξ ἐκ ἐπένευσας. p. 624. Οὔτε με παρθενικῆς p. 608. οὔπω σοι καλύκων. et ſic alii Graeci et Latini.

p. 56.

p. 56. *Epigr. XVII.* carmen multis mendis obſitum. an v. 2. αἰδεῖσθαι. ſed non intelligo totius carminis ſententiam.

p. 58. *Epigr. XIX.* C. V. ἁβρὸς.

p. 58. *Epigr. XX.* v. 4. forte σὲ. certe hoc melius conuenire videtur Muiſco. an ipſe poeta ſe puerum eſſe dicit?

p. 59. *Epigr. XXI.* v. 4. ita ſcripſi pro τήλοις. Il. M. 280. de Ioue: πιφαυσκόμενος τὰ ἃ κῆλα. Scholiaſt. τὰ ἑαυτοῦ σημεῖα ἤγουν βέλη, ἃ ἐπιπέμπει κατὰ χόλον. niſi mutandis quibusdam, aliquis velit ζῆλος, aemulatio, inuidia, hic intelligere.

p. 59. *Epigr. XXII.* v. 3. V. C. ὑπόχθονα.

p. 63. *Epigr. XXVIII.* v. 5. ita emendaui pro ἀπονοίνεαι. ſecundum diſtichon non ſanum videtur.

p. 64. *Epigr. XXIX.* v. 5. ita ſcripſi pro συνεφὲς.

p. 66. *Epigr. XXXII.* v. 4. C. V. τὸ δὲ.

p. 67. *Epigr. XXXIV.* v. 4. C. V. φανῆν.

p. 68. *Epigr. XXXVI.* v. 7. videtur verb. ſubſtant. φάσις reddi debere, nam verbum φασὶ non locum habet.

p. 70. *Epigr. XXXIX.* v. 6. πατρίης. vox ſine dubio corrupta. nam quomodo corona tribui poteſt patriae? forte Παφίης.

* * *

Communicauit mecum Vir quidam eximiae doctrinae, ſummae humanitatis, et praeclarae erga nos beneuolentiae, obſeruationes quasdam in haec carmina, quas non poſſum non ſubiungere.

In *Ep. II.* 3. coniicit, ἀτρῶτα eſſe quartum caſum τῷ ἀτρώς, et refert ad puerum.

Ep. V.

Ep. V. vltimum diſtichon ſigno interrogandi claudit et explicat: ſi enim ſomno deuinctus iam non adpareat, deinde vero craſtina luce demum aduenerit: nonne hodie enecamur?

Ep. VII. 5. coniicit κἀμὲ φιλῆσαι, vt etiam me oſculentur pueri.

Ep. VIII. 5. mauult ἔτα σε legere.

Ep. XII. 4. an ἀκεφστάτου forte idem, quod ἀκεφεκόμου vel ἀκερσεκόμου ſignificet, quaerit.

Ep. XIII. ita interpretatur. "Ex quo tem-„ plo locoue adparet hoc agmen Amo-„ rum? Fulgore eius perſtrictus omnia, vi-„ ri, per tranſennam veluti video. Quis „ in eo ſeruus, quis ingenuus ſit, dicere „ non poſſum. Dominus huius agminis „ homo eſſe nequit. Certe multo maior „ eſt Ioue, quippe qui, quanquam Deus „ ſit, vnum tantum habet Ganymedem. „

O!„

„O! quantus igitur! qui quot puer(
„habet"!

Ep. XXXI. 3. ſuſpicatur, vt metro ſuccu-
rat, recte *ναὶ μὰ τὸν.* quod adfirmat
interdum ponitur. poſt *ἐπόμνυμαι* comm-
ponit.

Ep. XXXIV. 5. legit *περιπλεκτος*, quod bene
reſpondet *τῷ εἷς ἀυτοῦ.*

Ep. XXXVI. 4. poſt *χάριτας* punctum tol-
lit et comma ponit.

Haec Vir optimus, cuius beneuolentiae
gratias ago.

INDEX CARMINVM,

QVAE

CODEX VINARIENSIS HABET.

STELLA NOTATA

A NOBIS EDITA SVNT.

I. Ἐκ Διὸς.

II. Μὴ ζήτει. *

III. Τῶν παίδων.

IV. Τοὺς λευκοὺς.

V. Ἀκμῇ δωδεκέτεος.

VI. Πρωκτὸς καὶ χρυς.

VII. Εἶδον ἐγὼ τινα. *

VIII. Ἐχθὲς ἔχων. *

IX. Φεύδ.

X. Τοὺς σοβαροὺς.

XI. Εἰ σὲ φιλῶν. *

XII. Οὐ τέρπους.

XIII. Εἰ ζεὺς ἐκ.

XIV. Εἰ μὴ νῦν. *

XV. Ἀνή.

XVI. Ὀφθαλμὸς.

XVII. Μισῶ τὰ.

XVIII. Πτηνὸς ἔρως.

XIX. Νῦν ἔαρ. *

XX. Καὶ μισθὸς. *

XXI. Οὐχὶ τὸ πῦρ. *

XXII. Στεῖχε πρὸς. *

XXIII. Ἡδὴ μοι.

XXIV. Οὐδέποτ ἠελίου.

XXV. Πέντ' αἰτεῖς.

XXVI. Ἄγκυρον. *

XXVII. Προώην τὴν.

XXVIII. Εἰ με τὸ πυγ.

XXIX. Ἢν ἐσίδω. *

XXX. Πᾶν ἄλογον.

XXXI. Ζεῦγος ἀδελφ.

XXXII.

XXXII. Οιον ἐπὶ.

XXXIII. Βαπτιστὲ. *

XXXIV. Ἐκ ποίκ. *

XXXV. Μήτε λίην. *

XXXVI. Μὴ κρύπτης. *

XXXVII. Παῖς τις. *

XXXVIII. Τρεῖς ἀρίθμει.

XXXIX. Εἰ μὲν ἔφυς. *

XL. Ἤν τινα ηχὴ. *

XLI. Εἰ κάλλει καυχᾶ.

XLII. Εἰ μὲν γηράσκει.

XLIII. Ὄυριος ἐμπνευσ.

XLIV. Ἁβρὸς νὴ τὸν. *

XLV. Εἰ ζεὺς κεῖνος. *

XLVI. Στήσομ᾽ ἐγὼ. *

XLVII. Ἢν τι πάθω. *

XLVIII. Ἁ Κύπρις θήλεια. *

XLIX. Τὸν μὲ πόθοις. *

L. Ἓν καλὸν. *

LI. Ὁ τρυφερὸς.

LII. Ἤρχψε.

LIII. Βεβλήθω.

LIV. Κύπρις ἐμοί. *

LV. Ὦ χάριτες.

LVI. Ἡδύ τι μοι. *

LVII. Εὐόδιος. *

LVIII. Σοὶ με πόθον. *

LIX. Ἐν σοὶ τἀμά. *

LX. Χαμέριον. *

LXI. Δημῶ λευκ.

LXII. Ἐν τόδε παμμ.

LXIII. Ὄρθρε τὶ μοι.

LXIV. Ἄνθεμα σοι.

LXV. Ἡ ἐσίδω.

LXVI. Σιγῶν Ἡρακλ.

LXVII. Ἐι χλαμύδ'. *

LXVIII. Διψῶν ὡς. *

LXIX. Ὦ γρευτὴς.

LXX. Τέσσαρες αἱ χάρ.

LXXI. Ὤμωσε.

LXXII. Πρώταρχος. *

LXXIII. Ἡ κνήμη.

LXXIV. Πρὸς τὸν παιδ. *

LXXV. Τὴν ἀπὸ τῆς ἀς.

LXXVI. Θλήμονες

LXXVII. Ὁ Ζεὺς αἰθ. *

LXXVIII. Ἦλθεν μοὶ. *

LXXIX. Πῶν Ἀσκληπ.

LXXX. Ἦν ὅτε παῖδας.

LXXXI. Εἰ καθύπερθε. *

LXXXII. Εἰ πτερὰ. *

LXXXIII. Δισσὸς ἔρως. *

LXXXIV. Τὴν ποτὲ βακχ.

LXXXV. Ἰξῶ. *

LXXXVI. Ποιεῖς πάντα

LXXXVII. Ἆιρε τὰ

LXXXVIII. Θηλὺς ἔρως.

LXXXIX. Στέργα παρὰ

XC. Ὄυκ ἐθ' ὅυτος.

XCI. Ἡράθης.

XCII. Ἡ τρισὶ λατ.

XCIII. Μήποτε γαστροβ.

XCIV. Δώριδα τὴν ῥοδοπ.

XCV. Πυγὴν Συσάρχοιο.

XCVI. Μὴ με δόκει.

XCVII. Μαλθακὰ μὲν..

XCVIII. Ῥίψωμεν χαρίεσσα.

XCIX. Πρόκριτος.

C. Ὄμματα σεῦ.

CI. Βόστρυχον.

CII. Μαζοὺς χερσὶν.

CIII. Δεξελινῷ χαρ.

CIV. Ὄυπω σᾶ τὸ καλὸν.

CV. Τᾶτο βίος.

CVI. Μισῶ τὴν.

CVII. Ὄμματ' ἔχεις.

CVIII. χρύσεος ἦν.

CIX. Τριτογενεῖς.

CX. Ὀυ μοι θῆλυς.

CXI. Λητοΐδη.

CXII.

CXII. Αντίπατρος. *

CXIII. Τλῆμον. *

CXIV. Οὐκέτ' ἐρᾷ.

CXV. Ἄκρητον μαν.

CXVI. Πυγμῇ. *

CXVII. Οἶδα φιλᾶν.

CXVIII. Ὑμὸς ἔρως.

CXIX. Κύπρι τι μοι.

CXX. Εἰς ὄιων με.

CXXI. Ὄρνιθες.

CXXII. Τρεῖς εἰσὶν αἱ χ.

CXXIII. Εἰμὶ Δικων.

CXXIV. Σπάρτας. *

CXXV. Καὶ πενίη.

CXXVI. Ἀλκαίου τάφος.

CORRIGENDA.

p. 20. 6. l. Ιωάν. l. 17. del. *ab.* p. 23. 9. l. V. C. p. 44. 13. l. Pierſon. p. 49. 2. poſt *κείνου* comma, poſt *εἶπω* interrogationis ſignum pone. 3. l. ἀλλ' p. 52. 9. l. *γαμψώνυχι.* p. 55. 4. l. *παιδίου*, metro ipſo clamante. 5. l. Ἔσω. p. 59. 2. l. *ὄιδα.* 6. l. *σποδιῇ.*

VA 1
1552890